

Chương 43

Không Tài Nào Kim Nổi



Cả đêm Lệnh Mạn không chợp mắt, sáng ngày hôm sau còn phải dậy sớm để cung cấp dịch vụ đánh thức đám sinh viên đại học.

Vì nếu đã đi chơi thì tất nhiên không thể nào lãng phí thời gian chỉ để nằm trong chăn rồi.

Đúng 7 giờ cả đoàn cùng tập trung lên xe buýt để xuất phát đến một trong những thắng cảnh nổi tiếng của núi Tứ Cô Nương là Song Kiều Câu *

(*) Thung lũng Song Kiều.

Bầu khí quyển ở Song Kiều Câu không tốt nhưng phong cảnh lại tuyệt đối rung động lòng người.

Cảnh sắc nơi này vẫn giữ được vẻ mộc mạc tự nhiên vốn có, đồng cỏ xanh biếc, lá phong đỏ như lửa, những ngọn núi luôn vĩnh viễn phủ đầy tuyết trắng.

Triền núi trải dài từ thấp đến cao, thảm thực vật phân bố đặc biệt rõ ràng, bạt ngàn khắp nơi, rực rỡ tươi đẹp nhiều màu sắc.

Mặc dù mới chỉ bước vào đầu tháng mười, nhưng nhiệt độ ở Tứ Xuyên đã rất thấp.

Xe buýt dừng lại ở nơi cao nhất so với mực nước biển, tuyết ở dưới chân núi.

Lượng du khách đến nơi này không nhiều bằng núi tuyết Ngọc Long **, không có cáp treo và tàu hỏa lên núi nên ở đây vẫn rất có rất ít dấu vết của con người, cảnh đẹp càng được bảo tồn một cách nguyên vẹn nhất.

(**) Núi tuyết Ngọc Long (tiếng Trung: 玉龙雪山; Hán-Việt: Ngọc Long tuyết sơn) là một khối núi gần Lệ Giang, tỉnh Vân Nam, Tây Nam Trung Quốc. Đỉnh cao nhất của nó được đặt tên Phiến Tử Đẩu (扇子陡, Shanzidou) cao 5.596 m. Bên kia núi là vực Hồ Khiêu nổi tiếng thách thức các nhà leo núi. Toàn bộ hệ thống núi này có tất cả 12 đỉnh núi cao trên 5000m quanh năm tuyết phủ. 12 ngọn núi này bao phủ khu vực rộng lớn giống như con rồng màu trắng bạc giữa trời nên gọi là "Ngọc Long". Đây là ngọn núi thứ 71 trong những ngọn núi cao nhất thế giới.

Mọi người xếp hàng xuống xe, vừa bước xuống liền ngay lập tức bị không khí lạnh và băng tuyết xâm nhập thẳng vào cơ thể xuyên qua đầu ngón chân.

Giống như đang ở Bắc Cực, những ngọn dao gió quất vào mặt đau rát, Lệnh Mạn quấn chặt áo bông vào người, không thể cử động, cả người rét đến run rẩy.

Sao sao sao sao, sao có thể lạnh như vậy chứ...

Trời lạnh là lý do tốt nhất để ôm nhau.

Sau khi xuống xe, mọi người quay sang ôm chầm lấy nhau để ủ ấm.

Lý Trác Vân cũng vội vàng nhân cơ hội xông lên ôm chặt lấy Lệnh Mạn, không cho cô bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Bên dưới chân núi có một mảnh đất bằng phẳng, ở đó có những người mặc trang phục dân tộc Tạng mở mấy quầy bán đồ lật vặt chuyên bán khoai tây nướng, thịt bò khô và khăn choàng họa tiết Tây Tạng, còn có cả lò sưởi để cho các du khách sưởi ấm.

Khoai tây nướng hai đồng một củ, giá rất rẻ, Lệnh Mạn liền mua hẳn một giỏ, tất cả mọi người cùng chia nhau ăn.

Lệnh Mạn và Lý Trác Vân ngồi sưởi ấm cùng một chỗ, áp củ khoai tây trong tay, chờ khi nào nguội sẽ bóc ra ăn.

Đợi đến khi cơ thể ấm lên, mấy người còn lại bắt đầu lục tục đi xung quanh để tham quan chụp hình.

Theo nguyên tắc không lãng phí đồ ăn, Lệnh Mạn cố gắng ngồi ăn hết mấy củ khoai tây còn lại.

Khoai tây nướng này rất thơm, cô đang ăn ngon lành thì đột nhiên Lý Trác Vân ngồi ở phía đối diện giơ tay về phía cô.

Lệnh Mạn hơi ngần người, ngồi yên tại chỗ.

Lý Trác Vân đưa tay đến bên miệng cô, nhặt một mẩu vụn khoai tây dính trên đó.

Rồi cứ thế thản nhiên đút vào miệng mình.

Lệnh Mạn quả thực không tài nào bỏ qua hành động quá mức thân mật này, cô chậm rãi nuốt hết đồ ăn, một lúc sau mới nhỏ giọng nói: "Lý Trác Vân, tại sao gần đây cậu lại đối xử với tôi như vậy?"

"Đối với em như vậy?" Lý Trác Vân hỏi lại với vẻ thích ý.

Lệnh Mạn chần chừ, nói: "Cậu không cảm thấy những hành động này đã vượt qua tình chị em bình thường sao?"

"Chúng ta vốn dĩ không phải là chị em bình thường." Lý Trác Vân bình thản nói: "Chẳng phải em cũng không hề cảm thấy phản cảm sao? Khi tôi hôn em tối hôm qua."

Lệnh Mạn cứng họng, hơi há miệng.

"Tôi biết em không ngủ." Lý Trác Vân bổ sung.

Vì đạt được mục đích nên vẻ mặt anh tỏ ra rất giao hoạt.

Hoá ra tối hôm qua anh làm vậy để thử thăm dò cô sao?

Nếu như cô không tức giận hoặc không mắng anh, sau này anh sẽ còn làm ra những hành động "quá giới hạn" hơn?

Lệnh Mạn cắn môi không nói, thậm chí cô còn không biết hiện tại trong lòng mình đang nghĩ gì.

"Nhưng cậu cũng phải có một lý do khi đối xử với tôi như vậy chứ?"

"Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Tôi thích em." Sợ cô vẫn chưa hiểu rõ ràng, Lý Trác Vân phải bổ sung thêm một câu: "Không phải loại thích giữa tình chị em đó."

"Em huỷ bỏ hôn ước với Trương Anh Trạch, bất kể có phải vì tôi hay không, ít nhất vẫn khiến tôi biết một chuyện. Em " Lý Trác Vân đưa củ khoai tây đã bóc vỏ xong cho Lệnh Mạn, ánh mắt ung dung đặc ý: "đã là của tôi rồi."

Đôi mắt của chàng thanh niên giống như hồ nước trên núi cao, trong suốt sáng rỡ.

Thẳng thắn và trực tiếp, chỉ hận không thể ngay lập tức thổ lộ ra tất cả tiếng lòng để cô thấy.

Lệnh Mạn không chịu nổi ánh mắt đó, trước khi tâm trạng trở nên kỳ lạ liền khó khăn tránh né.

Giữa trưa, mặt trời mọc.

Nơi có ánh mặt trời và nơi không có ánh mặt trời đúng là hai nơi trái ngược nhau hoàn toàn.

Những người dạo chơi dưới ánh mặt trời đã bắt đầu toát mồ hôi, lục tục cởi áo khoác và khăn quàng ra, người ở trong bóng râm thì vẫn bị cái giá lạnh cắn nuốt, tay chân cứng ngắc.

Lệnh Mạn thấy vậy thì bèn vội vàng kéo Lý Trác Vân đi dạo chơi xung quanh, sưởi ấm dưới ánh mặt trời.

Bọn họ đi loanh quanh, mỗi nơi dừng lại một chút, chụp được không ít hình, sau khi chơi chán chê mới thoả mãn quay trở về xe buýt.

Lệnh Mạn phát hiện thấy áo khoác lông của Lý Trác Vân bị thủng một lỗ nhỏ, bèn hỏi: "Sao vậy?"

Lý Trác Vân nhìn qua, không bận tâm: "Chắc là vừa bị mắc phải cành cây."

"Ồ." Lệnh Mạn gật đầu ngẫm nghĩ.

Trở lại khách sạn, bà chủ nói nhà bếp đã chuẩn bị xong bữa trưa, mọi người lên lầu nghỉ ngơi một chút, nửa tiếng nữa xuống dùng cơm.

Trước khi đi Lệnh Mạn mượn bà chủ hộp kim chỉ.

Trong phòng có lò sưởi, Lý Trác Vân đã cởi áo khoác ra, thấy Lệnh Mạn về mượn thì hỏi: "Em vừa đi đâu vậy?"

Lệnh Mạn lắc lắc hộp kim chỉ trong tay, vừa ngồi xuống vừa nói: "Đưa áo khoác cho tôi, tôi giúp cậu sửa lại."

"Em còn biết may cả quần áo?" Lý Trác Vân hơi ngạc nhiên.

"Cái này có gì khó chứ?" Lệnh Mạn kiêu ngạo: "Tôi còn biết thêu nữa đó."

Khi còn bé cô ở cùng với bà ngoại. học được không ít tài nghệ thêu thùa may vá, vậy nên cũng có thể thêu được những hoa cỏ đơn giản.

Chẳng qua lâu lắm rồi không thể hiện tay nghề, cảm thấy hơi ngượng tay một chút.

Lý Trác Vân ngoan ngoãn đưa áo khoác cho cô, Lệnh Mạn nhận lấy quan sát, ngẫm nghĩ xem nên xử lý thế nào.

Anh là con trai, thêu cho anh đoá hoa mẫu đơn thì không ổn cho lắm...

Bỗng nhiên Lệnh Mạn nảy ra một ý, hơn nữa còn tự mình cảm thấy rất hài lòng: "Không phải cậu tên là Trác Vân sao? Vậy tôi thêu cho cậu đám mây nhé?"

Trước khi nhìn thấy thành phẩm, Lý Trác Vân không biết phải đưa ra ý kiến gì, anh bèn gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Buổi sáng phải dậy sớm, vốn dĩ Lý Trác Vân định tranh thủ nửa tiếng này để nằm ngủ một giấc.

Nhưng giờ phút này anh lại ngồi đó nhìn Lệnh Mạn may quần áo, mắt cũng không chớp lấy một cái, cô nghiêm túc chăm chú ngồi thêu từng đường kim mũi chỉ, nhìn hấp dẫn vô cùng, khiến anh không tài nào rời mắt nổi.

Trong đầu Lý Trác Vân thầm khẳng định mình nói không sai chút nào, nhất định Lệnh Mạn sẽ là một người vợ hiền thực.

Việc nhà chu toàn, nấu ăn ngon, lại khéo tay.

Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, người con gái tốt như vậy nhất định không thể nhường cho người khác được.



Lần này chỉ dùng một loại chỉ nên thêu rất nhanh.

Sau khi hoàn thành, Lệnh Mạn giũ nhẹ áo, giơ lên hỏi: "Thấy thế nào, có được không?"

Vốn dĩ là một chiếc áo khoác màu đen tuyền, bây giờ lại có thêm một đám mây trắng nhỏ trước ngực, chiếc áo khoác bỗng chốc trở nên sống động hơn rất nhiều.

Thấy Lý Trác Vân mãi không phản ứng, Lệnh Mạn cười xấu hổ: "Ha ha... Có phải hơi trẻ con không?"

Lý Trác Vân nói: "Không đâu, rất đẹp."

"Thật không?" Lệnh Mạn lại cảm thấy hào hứng: "Vậy cậu thử mặc vào xem sao."

Cô đưa áo khoác lại cho Lý Trác Vân.

Bất chợt Lý Trác Vân đứng thẳng dậy.

Vốn dĩ hai người đang ai ngồi giường nấy, duy trì một khoảng cách an toàn.

Lý Trác Vân nhận áo khoác từ tay Lệnh Mạn, nhưng lại chẳng nhìn lấy một cái, chuyển tay vứt sang một bên: "Lát nữa sẽ mặc."

Mắt anh nhìn về phía trước như hổ rình mồi: "Trước đó tôi phải làm một chuyện khác."

Vì thân hình cao lớn của Lý Trác Vân đột nhiên ép tới gần nên không gian trở nên chật hẹp, ngập tràn cảm giác khẩn trương.

Một giây tiếp theo, Lệnh Mạn bị anh đẩy ngã xuống giường, miệng anh phủ kín miệng cô.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Lệnh Mạn còn chưa kịp phản ứng.

Chỉ trong nháy mắt chưa đến 0,01 giây, cô thấy anh cúi người xuống, dường như bên trong đôi mắt đen nhánh của Lý Trác Vân cất giấu một bình rượu ngon, dù dễ người ta cắn câu.

Vừa chạm vào lập tức bùng nổ.

Hai tay Lệnh Mạn bị Lý Trác Vân giữ chặt trên đỉnh đầu.

Cả người anh gần như đè hẳn lên người cô, một sức mạnh bá đạo đem cô bọc lại.

Đầu lưỡi trơn bóng chui vào khoang miệng cô, hung hăng càn quấy.

Lệnh Mạn kêu ô ô, chỉ là thanh âm đó càng nghe càng thấy giống như đang nũng nịu, chỉ một lát đã bị sự chiếm đoạt của Lý Trác Vân ngăn lại trong cổ họng.

Không bao lâu sau cô cảm thấy hô hấp không thông, suy nghĩ muốn đẩy anh ra theo bản năng cũng dần dần biến mất, cuối cùng chỉ còn lại tiếng hít thở và tiếng tim đập đan xen vào nhau.

Lệnh Mạn đã chịu khuất phục trước xúc cảm của mình, loại trải nghiệm tuyệt vời và kích thích chưa bao giờ có này khiến cô không tài nào kìm nổi, không thể dừng lại.

Lý Trác Vân càng lúc càng trở nên phấn khích giống như sói đói vồ mồi, không ngừng thay đổi mọi góc độ hôn cô thật sâu.

Duy chỉ có trong tình yêu, phụ nữ mới không ghét sự cường thế của đàn ông, bọn họ đều thích bị khống chế và kiểm soát, hưởng thụ cái cảm giác được dẫn dắt, như vậy mới có thể trải nghiệm được tất cả những khoái cảm mới mẻ và lạ lẫm.

Lý Trác Vân hôn không biết mệt mỏi, gặm môi cô ước chừng mười phút mới ngừng lại.

Lúc này cả hai mới có đủ không khí để hít thở.

Miệng Lệnh Mạn gần như tê dại, cô khẽ đưa tay chạm nhẹ vào môi mình.

Lý Trác Vân nhìn cô như cười như không, hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Lệnh Mạn không trả lời.

Lý Trác Vân lại hỏi: "Miệng đau không?"

Lệnh Mạn gật đầu: "Ừm."

undefined

Chuyện nam nữ chính là kỳ quái như vậy.

Trước khi có sự tiếp xúc thân mật với nhau, trong quá trình qua lại luôn luôn xen lẫn những hiểu lầm và băn khoăn.

Nhưng một khi đã vượt qua ranh giới kia, tất cả mọi thứ liền giống như nước chảy thành sông, tầng ngăn cách không thể diễn tả kia liền cứ thế mà tiêu tán.

Lý Trác Vân đưa thỏi son dưỡng ở đầu giường cho Lệnh Mạn: "Thoa vào đi."

Lệnh Mạn nhận lấy, chậm rãi thoa vào môi.

"Lý Trác Vân." Từ đầu đến cuối cô vẫn luôn trầm tư suy ngẫm, đột nhiên lại đặt câu hỏi: "Anh thích em ở điểm nào?"

Lý Trác Vân suy nghĩ một lát, trả lời một câu rất vô trách nhiệm: "Không biết."

Lệnh Mạn cau mày: "Không biết là sao?"

"Chính là không biết đó."

Lệnh Mạn nói: "Em là chị gái trên danh nghĩa của anh, là người thân trên mặt pháp luật. Anh thích người khác không phải tốt hơn sao, sao lại đi thích em?"

Lý Trác Vân chơi xấu: "Chính em vừa nói xong, cũng chỉ là trên danh nghĩa."

Lệnh Mạn nhìn anh nghi ngờ: "Chẳng lẽ anh thâm mèn em từ nhỏ?"

Lý Trác Vân nói: "Bắt đầu từ khi nào thì anh không biết, chỉ biết là anh không tài nào chịu nổi khi thấy em ở bên cạnh người đàn ông khác, Liên Tĩnh không được, Trương Anh Trạch cũng không được, thế nên em dứt khoát ở bên cạnh anh là tốt nhất."

Khoé miệng Lệnh Mạn giật giật: "... Chỉ vì lý do này?"

Lý Trác Vân có chút không kiên nhẫn với kiểu truy hỏi này, nhưng anh vẫn không thể hiện ra: "Thích một người cũng phải cần lý do sao?"

Lệnh Mạn gật đầu: "Đúng vậy."

"Vậy tại sao em lại xinh đẹp như thế?"

Anh bất ngờ hỏi một câu hỏi không hề liên quan gì khiến Lệnh Mạn không kịp suy nghĩ.

"Lớn lên xinh đẹp thì liền xinh đẹp thôi... nào biết tại sao."

Lệnh Mạn trả lời có chút ngượng ngùng.

Lý Trác Vân hòa theo lời cô: "Đúng đó, em thấy không, rất nhiều chuyện không thể giải thích tại sao."

Lệnh Mạn:....

Biết ngay anh sẽ nói như vậy mà.

Ngay lúc đó, có người đứng bên ngoài gõ cửa, gọi hai người xuống lầu ăn cơm.

Lý Trác Vân sửa sang lại cổ áo xóc xếch, mặc áo khoác vào, quay sang nói với Lệnh Mạn: "Đi thôi, đi ăn cơm trước đã."

"Ừm."

Lúc xuống giường, Lệnh Mạn cảm giác được thân dưới hơi ẩm ướt.

Cô bị chính mình doạ sợ hết hồn.

Loại cảm giác xa lạ này khiến cô nhất thời trở nên xấu hổ bất an.

Sẽ không phải là?

Không phải đâu...

Chẳng qua chỉ hôn nhau một chút.

Cô liền...

Xin hỏi hiện tượng như vậy có phải là bình thường hay không?

Ngoài hôn ra, Lý Trác Vân cũng không hề làm gì khác với cô mà.

... Chẳng lẽ ham muốn của cô rất lớn?

Lệnh Mạn ảo não ôm mặt then thùng.

Lý Trác Vân nhận ra sự khác thường của cô, nghiêng đầu hỏi: "Em sao vậy?"

Cô lập tức tỏ ra nghiêm nghị: "Không sao..."

Lệnh Mạn mãi mê đắm chìm vào tự trách mà không hề phát hiện ra trong lúc hỗn loạn vừa rồi có một vật cứng cứ luôn thúc vào mình.